ПОЛІТ
НАД ЧОРНИМ МОРЕМ.
ІСТАМБУЛ. ПОВЕРНЕННЯ.

1.

Тихий ранок.
Білий сад над морем.
А вода прозора – мов нема…
Мед із сіллю – небо.
Сонце морить…
І русалка… плаває… сама…

Вийду в море.
Дихання затрима…
В глибині коралові церкви.

І сміються чортики незримо,
Зримо плачуть ангели з трави.

Їхні крила, підняті до Сонця,
Ввечері блищать, як лемеші.
Ну а хтось в дурній столичній гонці
Розплескав усю росу душі.

І тепер її сльозою манить,
Півнем кукурікає вночі.
І тремтить, велика, як тумани,
Синя тінь небесної парчі.

2.

Ось турчанка з чайними очима.
І Айя-Софія… інший Бог.
Муедзин голосить, мов причинна.
Тяжкокилимово. Древньо, бо
Крові тут слов’янської багато…
Роксолана… зорі… козаки.

І під крильми хмаровиння ватне.
І над крильми далечі віки.

Істамбул…
У нім немає тіні.
А базар – як п’ять століть тому.

Літо, літо… а душі осінньо…
І самотньо.
Хочеться в корчму.

Тож немов з повітряної ями
Я мовчу, хоч голос – як вино.

На солонім морі чорні шрами.
Біле дно.